

Филип Ристески 5251 Педагошки факултет

Насока Англиски јазик и книжевност

„На патот кон ЕУ, можности и предизвици за Република Македонија“

Еден лик еднаш ми ја дефинира забеганоста и не можеше да биде поточен.

Вели – забеганост значи да правиш едно исто одново и одново а притоа да очекуваш нови, различни резултати. И самиот тој лик е поприлично забеган, но како што реков - целосно е во право.

Така е и со нашево денес. Храброст и отпадништво. Одиме против себе и против другите. Театрално со главата низ сид пробуваме да го навлечеме вниманието врз нас. Како деца на умот, со врзана крпа околу вратот јуриме со брзина на светлината кон железните капи на предворјето на големото европско семејство. Само, штета - портата е заклучена. Го бараме алтернативниот влез скокајќи преку оградата но сèшто успеваме да сториме е да се сплеткаме пред самиот влез... полека стануваме и ја тресеме правта од нас. Пуштаме по некоја солза за одраните колена и молчешкум се враќаме назад на калливото игралиште. Таму сонуваме за денот кога прангите на портите сами ќе попуштат. Дека некој од зад портите ќе се смилува и ќе не прибере внатре покрај големото огниште, нудејќи ни топол чај и закуска. Дека нема повеќе да се вратиме да си играме на мемливите лулашки. Дека сè ќе пројде како лошо режиран сон.

Почитувани дами и господа, оваа извитоперено-мечтателна увертира за жал претставува единствена сламка за спас на многу мои сограѓани. Тоа се луѓе кои веруваат во подобро утре за себе и за своите најблиски, луѓе кои сакаат прогресивно да чекорат напред. Рационално размислуваат за проблемите што го мачат светот, разговараат за максимално ползување на човековите права. Тоа се луѓе кои слободно би се движеле низ плоштадите на европските метрополи, знаејќи дека некаде заслужено припаѓаат.

Звучи наивно, дури и неостварливо ова беседништво што се одвива во нечији мозоци кои и пркосат на една утешителна комфорт-зона. Тоа е таа аура што е исполнета со скептицизам и фундаментална тврдокорност кон сè што не е македонско. Ќе ви посака топло добредојде, а во првиот миг кога ќе се спојат „запад“ и „напредок“ безмилосно ќе ве крене на клоца.

На таа спротивна страна имате табор кој е намерачен да оди спротивно на ветрот. Збирштина на луѓе кои не гледаат подалеку од носот, се прават „слепи при очи“ кога е во прашања европскиот континуитет на земјава. Тоа се „човечиња-воини“ кои влечат духови од минатото и душевно се антиквизираат. Паталци кои од петни жили се трудат да восприемат врска помеѓу библиска и античка Македонија; квази патриоти чија родбина е таму некаде по белиот свет со бугарски пасош в џеб, истетовирана карта на Голема Македонија во срцето и брзозборка на уста – „Името не го даваме!“.

Како и претходната група што ја спомнав и оваа ја сочинуваат мои сограѓани со кои немаме ист став и тоа е сосема во ред. Така функционира демократијата – барем на хартија. Но колку и да стоиме на различни гледишта една точка на хоризонтот секогаш ни ги центрира погледите – проблемот со името. Верувам дека сме национално обединети по тоа прашање но дополнителен проблем е самата постапка на решавање на спорот. Тука пак се истрчуваме пред време; измислуваме топла вода и продаваме бајки од сонштата иако сме надвор од тој круг од кој добиваме дел од колачот.

Срцевината на дводеценискиот спор за името е изрешетена со дупки а Грција го користи секој можан отвор за да зададе страотен удар преку нашиот разнишан гард. Кондицијата ни опаѓа а секундантот во нашиот агол отишол да гледа друг, поинтересен натпревар. Времето истекува а на поени веќе губиме...

Во тие најкритични мигови ќе потсетам на националното обединување и своєвремената поддршка од нашите европски пријатели. Во тие најкритични мигови неопходно е да се сетиме на нашите татковци и дедовци. На нивната мудрост, на нивното знаење, на нивната храброст и решителност, на нивната умешност за инспирирање. Како на филмска лента прелетуваат глаголици и азбуки, гордо се издигнуваат тврдини и крепости, светат ками и пиштоли, никнуваат другарства и единства, виреат житни снопови светлина! Спомени навираат од серијалот наречен „Гордоста на Македонија“ и притоа се насмевнуваме на помислата на умните глави што процутиле од ова парче земја - школски пример за восхит. Вдахнуваме живот во културниот натпревар меѓу народите. Рамноправно стоиме во прв ред со нашите пријатели. Знаете - со оние кои нè знаат по име и презиме и нè истакнуваат пред другите што напразно се муртат.

Градењето на мостови со оние кои се спремни за билатерално разминување мора да започне цврсто и темелно. Таквите мостови ширум ќе ги отворат оние железни капи. Нема веќе рани и солзи. Нема попусто мечтаење. Сонот би станал јаве и би го напуштиле

и онака напуштеното игралиште. Ќе изградиме нов дом на нашиот стар континент - за нас и за оние што доаѓаат по нас. Во аманет да им оставиме непогрешно време и место.

Затоа што можеме. Затоа што знаеме кои сме и од каде сме.

Затоа што Република Македонија чекори по патот на цивилизацискиот напредок.

Ви благодарам!